

BIBLIOGRAFIE

Van de hand van Anneke Cocriamont verscheen een interessant boekje: **“Klein Raamhof Gent. Biografie van een stadsschooltje.”**

Voor oude Gentenaars die minder goed vertrouwd zijn met de talloze straatnaamwijzigingen (iets wat een Gentse specialiteit schijnt te zijn) er even aan herinneren dat het gaat over het schooltje in de Kleine Ramen.

Het dateert van 1901-1902 en werd gebouwd door stadsarchitect Charles Van Rysselberghe. Het was aanvankelijk een meisjesschool.

In de jaren '80 van de vorige eeuw besloot het Stadsbestuur dit schooltje te sluiten omdat het niet meer beantwoordde aan de hygiënische normen.

En dan stelde zich het probleem; wat te doen met een leegstaand schoolgebouw?

Velen dachten aan de gemakkelijkste politiek: slopen en de ruimte vrijmaken voor de bouw van appartementen.

Enkelen met meer visie konden dat evenwel beletten en kwamen voor de dag met een uitstekend voorstel: laat er ons een onderwijsmuseum van maken, een historisch archief. De perfecte oplossing.

Het is toch wel leerrijk voor de huidige en de komende generaties te weten hoe een klas er vroeger uitzag met die oude schoolbanken, die reeks inhoudsmaten, die wandplaten die vrije loop lieten aan de fantasie van de kinderen en die bij velen onuitwisbaar in hun geheugen geprent bleven.

Het museum kwam er dank zij de inzet van een kleine groep gedreven enthousiaste werkers.

Het kende onmiddellijk succes en ouderen zagen met nostalgie hun porseleinen inktpotten terug die bevestigd waren in de rechterbovenkant van hun lessenaar, in gedachten doopten zij er terug hun “ballonpen” in. Zij waren zelf misschien een van die deugnieten die er een brokje “carbure” (vroeger klassiek materiaal voor fietslampen) lieten in vallen zodat de inkt in het potje begon over te koken.

Alles goed, iedereen tevreden? Neen, toch niet, in 2001 vond de toenmalige Schepen van Onderwijs Freya Van den Bossche dit museumpje maar niets en wou het laten slopen. Een onmiddellijk massaal protest kon dit rampzalig project vrijdelen.

Het boekje heeft een formaat van 17 x 24 cm., telt 126 bladzijden en bevat, buiten een 20-tal zwart-wit foto's ook nog een 110-tal kleurenfoto's. Het kost 18 € en is te bekomen in “De School van Toen” in het Klein Raamhof.

Het **“Interbellumcahier 20-21”** is gewijd aan de in 1855 te Gent geboren, waarschijnlijk minder bekende boekbinder en lederdrijver August De Decker-Lemaire.

In 1906 besloot hij de gewone boekbinderij te laten liggen en zich uitsluitend toe te leggen op het lederdrijfwerk.

In 1990 werd een **Album De Decker** uitgegeven, een fotografisch en geannoteerd overzicht van zijn oeuvre.

Dit album werd aanvankelijk bewaard in de Academie voor Schone Kunsten, maar berust nu in het Stadsarchief.

Het Interbellumcahier 20-21 is er een facsimile in kleuren van. Het bevat 80 foto's van werken van August De Decker. Het telt 120 bladzijden, heeft een formaat van 21 x 29,5 cm., kost 15 € en is te bekomen bij **“Interbelum VZW”** - Olijfstraat 69 - 9000 Gent. Tel.: 09.226.79.46

Men meldt ons de verschijning, van de hand van P.A.Donche, van het boek **“Edelen en Leenmannen en vorstelijke ambtenaren van Vlaanderen: 1464-1481-1495”**.

Dit is een vervolg en een aanvulling op het in 2010 verschenen boek **“Edelen en Leenmannen van Vlaanderen 1437.”**

Wij hebben dit eerste boek kunnen inkijken. Waarover gaat het? In de Bourgondische Rekenkamer in Rijsel lagen, ten behoeve van de militaire diensten, naamlijsten van de edelen en leenmannen die in voorkomend geval wegens hun leentrouw aan de vorst tot de strijd konden opgeroepen worden. Slechts enkele van deze lijsten bleven bewaard, o.a. deze die opgemaakt werd in 1437. Deze lijsten zijn nooit het voorwerp van een studie geweest en bijgevolg nooit gepubliceerd. Dit is nu wel het geval.

De lijst 1437 bevat 670 namen van edelen en leenmannen in 21 steden of kasselrijen van Vlaanderen.

Dit boek heeft een formaat 17 x 23,5 cm. en telt 398 bladzijden.

Het nu verschenen vervolg en aanvulling (die wij niet gezien hebben) bevat 400 bladzijden, 50 illustraties, waaronder 27 portretten. Het boek kost 46 € + 6 € verzendingskosten in het binnenland, 9 € in het buitenland. Wij raden geïnteresseerden aan voor bijkomende inlichtingen contact op te nemen met de auteur Pieter Donche - Langeveld 4/41 te 2600 Berchem-Antwerpen.

Tel. 03.230.16.92

In Augustus 2012 verscheen het boek **“Daniël Termont. Mijn leven, mijn Gent en mijn visie op de toekomst.”**

Zo iets kan niet in een paar woorden uitgelegd worden natuurlijk, vandaar dat dit een boek geworden is van net geen 300 bladzijden.

De tekst werd opgesteld door Agnes Goyvaerts, maar het gaat in deze autobiografie duidelijk over de formulering van Termont zelf.

De verschijningsdatum, een paar maanden vóór de Gemeenteraadsverkiezingen, laat er geen twijfel over bestaan dat dit boek er kwam met electorale bedoelingen.

Goed, dat mag natuurlijk en dat is geen voldoende reden om het niet te lezen. Verschillende collega's uit het Schepencollege hadden dit trouwens al gedaan. Het is met dit in het achterhoofd dat men dit boek moet lezen, iets wat wij met plezier gedaan hebben, want het is vlot geschreven.

Wat is de algemene conclusie? Daniël Termont is zonder twijfel een harde werker, zelfs een workaholic, die zijn uiterste best doet om Gent te besturen en niets is hem te veel om dit doel te bereiken.

Wat kan men aan dit boek verwijten? Dat het eenzijdig is, het is een catalogus van de positieve verwezenlijkingen onder zijn bestuur.

Niemand is perfect, ook Daniël Termont niet. Hij zou waarschijnlijk een uitstekende burgemeester zijn voor een doorsnee-stad, maar voor een historische stad als Gent met zijn fragiel en zeer kwetsbaar patrimonium heerst er bij hem een pijnlijke lacune op cultureel gebied, bijzonderlijk inzake monumentenzorg.

Hij schijnt zich niet te realiseren dat, wanneer er jaarlijks honderdduizenden toeristen van over heel de wereld naar Gent komen, zij dat doen om ons uitzonderlijk rijk bouwkundig erfgoed te bewonderen, een reden om het met de grootste zorg te onderhouden en te beschermen. En wat gebeurt hier onder het burgemeesterschap van Daniël Termont?

Wij laten onze wettelijk beschermde gebouwen verkrotten, wij wensen geen geld te besteden aan een behoorlijk en noodzakelijk onderhoud en wij stellen het te koop om er van af te geraken. Is er veel verschil met de man die de boomtak afzaagt waarop hij zit?

De haven is uiterst belangrijk voor Gent, dat lijdt niet de minste twijfel, maar de altijd zeer sterk onderschatte toeristische sector is dat evenzeer. Hij is van het hoogst economisch belang en verschaft werk aan duizenden mensen, en dan nog wel in eigen streek. Daniël Termont zou zich moeten realiseren dat die toeristen die mede verantwoordelijk zijn voor onze welvaart van kapitaal belang zijn voor onze stad en dat ze niet van over de oceaan komen om onze hedendaagse verwezenlijkingen te bewonderen. Hij mag dan zelf een bewonderaar zijn van de Piramide van het Louvre en van het Centre Pompidou, hij zou zich moeten afvragen of die toeristen speciaal naar hier zullen komen om onze Stadshal te bewonderen waar hij zelf zo enthousiast over doet. Of het een goede zaak is een Middeleeuws straatje, in casu het Werrengarenstraatje) in het historisch stadscentrum van begin tot het einde te laten bekladden door

graffitispuitsers. Of hij niet vreest de toeristen te zullen weggagen door zelf geen verantwoordelijkheid te nemen en zich te laten leiden door een zogenaamde “Dienst Monumentenzorg” die eist dat, zelfs in de historische stadskern, uitsluitend mag gebouwd worden in de triestige, deprimante hedendaagse stijl, die weigert een bouwvergunning te geven aan projecten die in harmonie zijn met de stijl waarvoor toeristen naar hier komen.

Wij kunnen natuurlijk altijd iets over het hoofd gezien hebben, maar wij geloven niet dat wij in dit boek ook maar éénmaal het woord “Monumentenzorg” tegengekomen zijn. Toch wel bijzonder verontrustend.

Mocht Daniël Termont deze rampzalige politiek voor Gent afschaffen, dan mag hij voor ons hier Burgemeester blijven.

Van de hand van Benjamin Van Crombrugge verscheen **“De vele levens van Jean Daskalidès. Biografie van een merkwaardige duizendpoot.”**

Deze titel is juist gekozen, het gaat inderdaad over een merkwaardige duizendpoot en het was een uitstekend idee een boek te wijden aan de uitzonderlijke persoon die Jean Daskalidès was.

Deze Griek werd geboren in Constantinopel in 1922. De Grieks-Turkse oorlog was pas beëindigd in het voordeel van de Turken. Grieken die behoorden tot de Grieks-Orthodoxe Gemeenschap, waaronder de ouders van Jean, waren niet meer welkom en werden weggepest. Het resultaat was een massale exodus, een miljoen Grieken verlieten Anatolië en de regio Bosnië. De meesten vertrokken terug naar Griekenland, de Daskalidèssen trokken naar Gent. Waarom precies naar Gent ? Wel, de nonkel van moeder Daskalidès, Leonidas Kestedidès had hier een bloeiende banketbakkerij. Het gezin arriveerde hier toen Jean 1 jaar oud was. Alhoewel hij de Griekse nationaliteit bezat heeft niemand hier hem als een Griek beschouwd, in de eerste plaats hijzelf niet. Hij kon trouwens geen woord Grieks. Iedereen beschouwde hem als een rasechte Gentenaar, iets wat hij in werkelijkheid ook was.

Toen hij terechtkwam in het St-Amanduscollege was hij niet welkom bij de andere leerlingen, hij had immers een iets donkerder huidskleur. Toen hij terechtkwam in het Internaat veranderde dat niets aan de situatie. Het is pas als hij naar het Atheneum op de Ottogracht mocht gaan dat hij openbloede, er veel vrienden maakte en door anderen graag gezien werd. Hij deed evenwel geen speciale moeite om een diploma te halen. Het zou later blijken dat dit inderdaad niet nodig was.

Wat heeft Jean gedaan om hier zo populair te worden?

Wij laten hier kris-kras een niet chronisch geordende lijst volgen, die trouwens wel lacunes zal bevatten.

- Ingenieur-Brouwer.

- Stichter en leider van het jazzorkest “The Blue Swingers” waarin hij zelf op een meer dan behoorlijke manier trompet speelde. Een andere Gentse legende die er deel van uitmaakte was Leo Martin. Hij trok zich niets aan van het verbod van de Duitse bezetter om jazzmuziek te spelen en hij maakte in die tijd veel mensen gelukkig met de uitvoering van New-Orleans, Dixieland, Chicago en Swingstijl. Om de Duitsers te misleiden gaf hij al die klassiekers onder een Vlaamse naam en ze liepen daar in. Hij slaagde er in de “Ramblers” en het “Quintette du Hot Club de France” met de fenomenale Django Reinhardt in de “Capitole” te laten spelen.
- Hij werd een zeer populaire gynaecoloog die door zijn talrijke patiënten op handen gedragen werd.
- Hij werd door de Duitsers een tijdje aangehouden als gijzelaar wegens zijn “anglofiële sympathieën”. Hij had ook wel clandestiene pamfletten uitgedeeld en geld ingezameld voor de Weerstand, maar daar waren de Duitsers gelukkig niet achtergekomen, zo niet hadden wij enorm veel moeten missen.
- In 1945 nam hij de leiding van “Salon Fritz” en maakte er een succesvolle zaak van.
- Hij was jaren assistent van Professor van Anatomie Jean Fautrez.
- Gedurende 13 jaar was hij docent aan het Instituut voor para-medische beroepen en hij gaf een aantal uren per week les van Biologie in het “Institut de Gand”.
- Hij kreeg de titel van “Pralinekonink”. Hij bezorgde de firma “Leonidas” in Brussel en “Daskalidès” in Gent wereldvermaardheid. Hij opende, zowel in België als in het buitenland honderden pralinewinkels en verschaft aldus werk aan duizenden personen. Het is ook mede aan hem te danken dat “The Belgian Chocolates” over heel de wereld bekend zijn en geapprecieerd worden.
- Van kleins af bezat hij een passie voor de film. In zijn huis bouwde hij een filmstudio uit. Het begon weliswaar met amateurfilmpjes, maar zijn ambities lagen op een hoger vlak en in 1973 ging de première door van zijn speelfilm “Rue du Calvaire 6”.
Die miljoenen kostende productie betaalde hij uit eigen zak, want subsidies kreeg hij niet. Hij streefde steeds naar perfectie en trok naar Parijs waar hij zonder al te veel moeite de toen bekende actrice Marie-Josée Nat kon overhalen om er de hoofdrolspeelster van te worden.
- Daarna stichtte hij de “Daska-films” die zich toelagde op industriële en publicitaire films en daarna de “Gentse en regionale filmactualiteiten”. In vele zalen verdrong de frisse aanpak ervan het drogere Belgavox.
- Met zijn praline-activiteiten was hij schatrijk geworden en daar hebben veel

stichtingen en particulieren kunnen van profiteren.

Een 30-tal jaren geleden kwam het “Institut Moderne” in financiële moeilijkheden.

De Raad van Bestuur benoemde hem tot “Afgevaardigde Beheerder”. Hij zette zich vol enthousiast in voor deze nieuwe uitdaging voor dewelke hij niet betaald werd (bonussen moesten toen blijkbaar nog uitgevonden worden), integendeel, het kostte hem geld.

- Een andere stichting die haar leven te danken had aan Jean was “Radio Roeland” die gevestigd was op verdiepingen van de “Europabank”, maar daar wegens uitbreiding van de Bank moest verdwijnen. Maar waar naartoe? Geen nood. Jean bouwde op eigen kosten een modern volledig uitgerust studio met een auditorium voor 150 personen.

Een maal in de week was er een veel beluisterde uitzending van jazzmuziek afkomstig uit de enorm grote collectie van Jean. Het was een van de weinige posten die nog goede traditionele jazz uitzond, in tegenstelling met wat men ons heden als jazz tracht te verkopen.

- De voortdurende expansie van het pralinenbedrijf vergde een grotere fabriek. De goedkoopste oplossing zou geweest zijn een fabriek te bouwen op een of ander industrieterrein, maar daar was Jean absoluut niet voor te vinden. Er zijn daar over het algemeen vervuilende industrieën met geurhinder en dat zou een negatieve invloed kunnen hebben op de kwaliteit van de pralines.

Hij kocht op de Henri Dunantlaan een leegstaande tot puin vervallen fabriek. Iedere andere industrieel zou geopteerd hebben voor de goedkoopste oplossing: slopen en vervangen door nieuwbouw. Niet Jean, hij verkoos een veel duurder restaurant. Hij had een aversie voor beton. (Was dat maar algemener!) Hij hield van de gebouwen in Gent en wilde iets bouwen dat daardoor geïnspireerd werd. Hij werd door het “Verbond van Heemkundige Kringen in Oost-Vlaanderen” voor de 2e maal gelauwerd voor “geslaagde restauraties”, iets waar Gent een voorbeeld zou kunnen aan nemen.

Jean dacht aan alles: de fabriek werd verwarmd met gas en elektriciteit, stookolie werd verbannen, want chocolade slurpt gemakkelijk geuren op. De ligging was uitstekend geen vervuilende industrie in de buurt, geen verkeershinder, vlotte toegankelijkheid voor personeel en bezoekers. Maar het had hem wel 400 miljoen frank gekost in een tijd dat ons geld meer waard was dan nu het geval is. Maar dat speelde voor hem geen rol, hij was maar geïnteresseerd in geld voor zover het kon gebruikt worden voor de realisatie van positieve zaken.

Als men overloopt al wat hij gerealiseerd heeft kan men zich de vraag stellen: Hoe heeft die man dat in hemelsnaam allemaal kunnen doen? Voor hem

waren er in een dag toch ook maar 24 uren, en moest hij misschien niet slapen?

Maar hij was dan ook een van die uitzonderlijk begenadigde wezens die niet iedere dag gemaakt worden. Zijn populariteit zal ongetwijfeld mede te danken geweest zijn aan zijn stralende persoonlijkheid.

Enfin, u kunt het allemaal in detail lezen in dat boek dat iedere echte Gentenaar graag zou willen bezitten. Niet zo danig moeilijk want het is in de boekhandel te bekomen aan 20 €. Het heeft een formaat van 15 x 22 cm., bevat 181 bladzijden en een 30-tal foto's.

A propos, bestaat hier een Jean Daskalidèsstraat? Waarschijnlijk niet. Op wat wacht men om deze lacune op te vullen? De laatste jaren werden hier straten en tunnels genoemd naar personen die in feite niets gedaan hebben voor Gent.

In Gent zullen er wel niet zo veel industriële bedrijven zijn die 100 jaar bestaan. Dat is wel het geval voor A B C dat in 2012 zijn honderdjarig bestaan mocht vieren.

Wij vermoeden dat slechts weinig Gentenaars er een idee van hebben welke firma die A B C is, zelfs als wij er aan toevoegen dat dit de afkorting is van Anglo Belgian Corporation. Sommigen zullen zich misschien afvragen wat die Engelsen te maken hebben met een Gents bedrijf.

Wel, het werd in 1912 gesticht door Georges Carels en Marcel en Richard Drory. Dezen die iets meer weten over onze oude gasfabriek zullen ook weten dat de Engelse Drorys al een heel tijdje in Gent gevestigd waren.

Het doel van de firma was het ontwikkelen van motoren voor het aandrijven van machines, schepen, locomotieven en tractoren. De firma vestigde zich in de oude Ateliers Onghena op de Nijverheidskaai (nu Wiedauwkaai). Men beleefde toen de opkomst van de Dieselmotoren die een veel beter rendement hadden dan de stoommachines die 90% van de ontwikkelde energie verloren lieten gaan. De uiterst vriendschappelijkverhoudingen tussen Carels en Rudolf Diesel waren natuurlijk een serieuze troef en was er mede de oorzaak van dat dit een uiterst bloeiend bedrijf werd. Over heel de wereld leverde het eigen dieselmotoren aan industrieën, schepen, locomotieven, vissersboten, etc.

Ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan werd een boek uitgegeven: **“100. A history of building de future. A future built on history.”**

Laat u niet misleiden door deze Engelse titel, het boek is wel in het Nederlands geschreven Het geeft een uitgebreid overzicht van een eeuw activiteiten en aangezien zo iets niet kon in een klein boekje, werd het een volume van 21,5 x 30 cm. dat 240 bladzijden telt en meer dan 200 (meestal technische) foto's bevat.

Het boek kost 15,00 € (uiteraard een niet commerciële prijs).
Te bekomen bij A B C - Wiedauwkaai 43 - 9000 Gent.
Eventueel bijkomende inlichtingen op Tel. 09.267.00.00

H.C.

VRAAG EN ANTWOOD

Mevrouw De Geyter wou naar aanleiding van een artikeltje in “Ghendtsche Tydinghen” 2012 - nr 5 - p. 442 graag iets meer vernemen over de “Banque de Flandre” die - dacht zij – gevestigd was in de Korte Dagsteeg.

Van de heer **Erik Dekeyser**:

Hierbij een poging tot antwoord op de vraag van mevrouw Joke Charles in G.T. 2012 blz. 455.

De Ottergemsesteenweg leidde niet (zoals sommigen zouden denken) naar Ottergem, een dorp in de Denderstreek, maar eindigde aan de omwalde Ottergem- of Otterschemhoeve grenzend aan het kanaal van Zwijnaarde dat in 1777 werd gegraven. Ottersem of Ottergem is een Merovingisch toponiem dat vermoedelijk verwijst naar een hoevenederzetting. Deze hoeve kwam later in het bezit van de Sint-Pietersabdij en er was reeds sprake van in 1271. Omdat de hoeve dreigde te verdwijnen door de loop van de Schelde pleitte men in de Middeleeuwen reeds voor het rechtekken van de rivier, wat toen ook gebeurde. De hoeve was laatst bewoond door de familie Octaaf en Maria BLOMME-VAN HECKE. De hoeve werd zwaar beschadigd en verdween na een bombardement tijdens de Tweede Wereldoorlog op 10 april 1944, ook een paasgeschenk van de Canadezen die het rangeerstation van Merelbeke wilden trefen. De resterende gebouwen werden gesloopt bij het graven van de ringvaart en de verbinding met de Schelde.

Herhaling van de vraag van de heer **Aloïs Goyvaertst** (Beveren-Waas) die hij stelde in Gh.T. 2010 - nr 3 - p. 234 en waarop geen antwoord binnenkwam: